

15. juuli 1992

LAULUPEOLE,
EST-BROADWAY' LE

**Nii taltsutab Tõnu Kark
Petruchiona Helgi Sallo
Katharina tõrksust**

hal oleksid ka ettevõtmise põhilised saavutused üles tähendatud.

Seega, vabastanud küll areeni Sallo-Kargu-Karisma-Kilgase mõõtu tähtedele, on lavastuslik joonis sedavõrd neutraalne, vaimutu ja tuim, et kahtlustad aina enam eriti tippude mängu ülal hoidmas suurt juhuimprovisatsiooni, nii, nagu ta täna õhtul just tuleb. Ning kui professionaalsusena käsitleda teatud taseme tagatist, väärrib tõeliselt oma ametinime siiski vaid Sallo. Ei, ei taha rõõvida Kargult ühtki loorberilehte järjekordse ammendamatu energiväljaga *self-made mani* eest, kuid partnerlused on näitejuhi poolt jäänud paila panemata. (Ka vokaalduetid jäävad sooleerimise kõrval tunduvalt malletumaks). Ja ega ei saagi enam sotti, ning tunnistagem siiralt, ei paku ka erilist pinget juurelda, kas registavad kallid kaasad parajasti olmetasandil või „just nii kui Shakespeare“...

Cole Albert Porteri muusikal „Suudle mind, Kate“ Estonias. Lavastaja Neeme Kuningas. Dirigent Tarmo Leinatamm. Kunstnik Lena Lundström (Rootsi). Koreograaf Jeanne Yasco (USA). Osades Helgi Sallo, Tõnu Kark, Katrin Karisma, Tõnu Kilgas, Peeter Oja, Rostislav Gurjev jt. Etendused Linnahallis 5.–8. juuni 1992.

Cole Albert Porteri muusikal „Suudle mind, Kate” Estonias. Lavastaja Neeme Kuningas. Dirigent Tarmo Leinatamm. Kunstnik Lena Lundström (Rootsi). Koreograaf Jeanne Yasco (USA). Osades Helgi Sallo, Tõnu Kark, Katrin Karisma, Tõnu Kilgas, Peeter Oja, Rostislav Gurjev jt. Etendused Linnahallis 5.–8. juuni 1992.

Vast nüüd, Linnahalli „Suudle mind, Kate” – öhtute järelhoovuste vaibumiste tagant sobinuks küsida – saab ehk ühe Ameerika menutüki abil ka oma, rahvuslikku aadet kinnitada? Vähemasti truudust lavakunstnikele, kes end aastatega just meile armsaks mänginud? Et me seda suudame, selles ju veendusime, hõivates perekonniti kõik kohad või loovides loosungite abil liigset piletit, vennastudes lõpuvatsioonide tulvas. Ja istudes teatris kui lalulpeol.

Tahaks arvata, et estoonlyaste „Kate”-kõgumuste pragmaatilisem külg andis järelemõtelmisainet teiste teatrite juhtidele. Kui Eestis AD 1992 tehtav lavakunst tahab vähegi välja murda kõigesõojate fanaatikute kitsast ringist, tuleb käivitada ka muid meediume, tekitada reklaamikampaaniaid, lasta avalikkusel kiigata proovimeeleolus kulissidetagusele, tekitada ootushasarti ja kära.

Kui nüüd lõpuks keset Linnahalli inimpõldu istet võtta, saab selgemaks, et estoonlyaste ootamatu merkantiilsete annete avaldumine puudutab kõige otsesemalt ka kunstilist poolust, tükki ennast. Selles veenab pajulubavalt juba õnnestunud eelmäng, mis, nagu keerukaid mehhanisme üksiti käima lükates, kulmineerub uhkeks avadefileeks. Ühtlasi vihjates, et kogu see Shakespeare'i „Tõrkosa taltsutuse” sisse ja ümber kootud lugu sellisel kujul võikstahaks olla kohaliku tippkommerts näidiseks, mille peavad kokku andma pilkupüüdev väline lihv, mänguerksus, natuke armastust ja aerobikat, mõni pähekuluv viisikatke.

Iseenesestmõistetavuse geniaalsust on Neeme Kuningas ilmutanud kõigepealt nime-

de valikul, kui lavameeskonda komplekteeris. Ei passi ju palliplatsi mõõtu Linnahalli hiigelpalatsidarm paremini muuks, kui et lasta siin lahti Katharinat–Petruchiot mängima Helgi Sallo ning Tõnu Kark, kelle hoogu ja haaret tüüplavad teinekord ahistama on kippunud. Andekalt arvestades valis lavastaja välja veel kaks võõramaist daami, tugeva koreograafi Jeanne Yasco (USA), kes vähemasti balletirühma puhul on kindlalt ohjad trammis hoidnud, ning lava kujundama Lena Lunströmi (Rootsi), kelle töö vaesele ajale iseloomulikult veidi lõpetamata ja ebamääraseks jäi, kuid ikkagi tervikut toetavalt toimis.

Etenduse aktiiv-poolle paigutuvad veel Ivo Nikkolo kavandatud suurejoonelised kostüümid ning, eraldi märkimist vääriv, zhanrit tunnetav, rolli läbivat telgjoont hoidev Peeter Oja (kõrvalosatäitmine, mis üksinda mitut puhku lavastuse vanunud löime ergastas). Siinko-

Suurepärane Katrin Karisma hurmab Tõnu Kilgast

Üldse, stseenid, mil toimub „... taltsutuse” ettekandmine tolles segases provintsiteatris, nõuaksid kindlasti selgemat esiletõõmist, kasvõi teravamalt kõverpeeglit taustaks. Praegune lahendus, renessanslikud karakterid ja kired Estonia hallimastesse operetiklišeedesse vormituna, löõb loo eriti teisel poolajal eluhoõtkult vankuma.

Mis siis muud kui enam süüdet, sãdet ja leeki! Kui juba kord o m a Broadway väljamõõtmine ette sai võetud.

SVEN KARJA

K U L T U